

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319011561
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2319011561.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného MUDr. L. P., nar. XX.XX.XXXX v X., pre prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 27T/145/2019-248 zo dňa 11.10.2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.04.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 27T/145/2019-248 zo dňa 11.10.2021 bol obžalovaný MUDr. L. P., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom P. XXXX, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 3Pv 529/18/2202-32 zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že

v postavení lekára dňa 08.08.2017 v Nemocnici s poliklinikou Svätého Lukáša nachádzajúcej sa na ulici Hodská 373/38, Galanta na žiadosť Ing. L. I., ktorý bol druhom poškodenej Mgr. T. J. bez jej súhlasu a vedomia, a bez toho, aby bol zbavený povinnosti mlčanlivosti, najskôr ústne Ing. L. I. uviedol údaje o zdravotnom stave poškodenej a následne vydal lekársku správu obsahujúcu meno, priezvisko, rodné číslo, adresu pobytu a údaje o zdravotnom stave poškodenej zhromaždené v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktoré získal pri gynekologickom vyšetrení poškodenej dňa 17.03.2017, hoci druh poškodenej Ing. L. I. podľa § 24 ods. 4 a § 25 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov nebol osobou, ktorej mohli byť uvedené údaje zo zdravotnej dokumentácie poškodenej Mgr. T. J., čím porušil ustanovením § 80 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov uloženú povinnosť zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom svojho povolania,

pretože skutok nie je trestným činom.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 248-250.

Z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o tom, že sa cíti byť nevinný zo spáchania skutku. Okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodenej, svedkov, prečítaním výpovedí z prípravného konania, ako aj oboznámením sa s relevantnými listinnými dôkazmi. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádzal podrobný opis jednotlivých dôkazov,

ktorý postup nepovažoval za nesúladný s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Na základe vykonaného dokazovania aplikujúc na vec tzv. materiálny korektív v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebola závažnosť skutku vyššia ako nepatrná. Záver o nepatrnej závažnosti konania obžalovaného okresný súd považoval za opodstatnený so zreteľom na výpoveď samotného obžalovaného v spojení s výpoveďou svedka Ing. L. I. a L. J. a v konečnom dôsledku i poškodenej, ktorá uviedla, že obžalovaný bol zatiahnutý do hry jej otca a jej t.č. expartnera (svedka Ing. L. I.). Obžalovaný potvrdil, že svedkovi I. vydal lekársku správu obsahujúcu osobné údaje a údaje o zdravotnom stave poškodenej, urobil tak však v dobrej viere pomôcť, keďže o lekársku správu ho požiadal otec a druh poškodenej v silnom citovom rozrušení s tým, že poškodená je nezvestná spoločne s ich maloletou dcérou, má psychické problémy a o poškodenú majú strach. Obaja uviedli, že správu potrebujú pre účely vyhlásenia pátrania po poškodenej. Pohnútku obžalovaného napokon potvrdili svedkovia I. a J., a vyplýva aj z obsahu spisu OS Nitra sp. zn. 11P/211/2017, ktorý dokazuje, že svedkovia skutočne ohlásili nezvestnosť poškodenej a na OO PZ skutočne odovzdali lekársku správu poškodenej. Okresný súd pri posudzovaní skutku prihliadol na to, že obžalovaný neposkytol predmetné informácie len tak hocikomu, ale osobám, ktoré fakticky poznali osobné údaje i zdravotný stav poškodenej, keďže išlo o jej blízke osoby (druh a otec poškodenej). Obaja svedkovia poznali zdravotný stav poškodenej, ktorá to potvrdila, obaja sa v rozhodnom čase zúčastňovali vyšetrení poškodenej. Zdravotný stav poškodenej bol jej druhovi - svedkovi I. dôverne známy, čo sama poškodená považovala za prirodzený jav partnerského spoluzitia, pričom svedok ju sprevádzal na rôzne zdravotné vyšetrenia. V rozhodnom čase, teda v čase neoprávneného poskytnutia údajov o poškodenej, obžalovaný ani pri vynaložení všetkej starostlivosti nemohol mať vedomosť o súkromných problémoch poškodenej so svedkom I., ale majúci osvojený obraz fungujúcej a starostlivej rodiny, partnera, pri vydaní lekárskej správy nekonal v úmysle ublížiť poškodenej, práve naopak konal v úmysle pomôcť ako poškodenej tak i maloletej dcére v čase ich nezvestnosti a odvrátiť tak potencionálne nebezpečenstvo im hroziace. Uvedené svedčí o nižšej závažnosti činu. Obžaloba neunesla dôkazné bremeno ani v otázke nepriaznivých následkov konania obžalovaného, a teda že ním neoprávnene poskytnutá lekárska správa bola použitá v neprospech poškodenej v poručenskom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o úprave rodičovských práv a povinností k maloletej dieťaťu poškodenej a svedka I.. Okresný súd mal za preukázané, že lekárska správa nemala nepriaznivé následky pre poškodenú a to ani pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení a ani pri rozhodovaní v merite veci o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu. Rozhodnutie súdu o zverení maloletej do striedavej osobnej starostlivosti rodičov objektívne nemohlo byť vnímané ako rozhodnutie poškodzujúce záujmy poškodenej či oboch rodičov, keď v tomto konaní súd rozhoduje výlučne v záujme maloletého dieťaťa. Okresný súd neospravedlnil konanie obžalovaného, avšak všetky skutočnosti a argumenty vzťahujúce sa na spôsob vykonania činu, jeho následky a okolnosti za ktorých bol spáchaný, pohnútku a mieru zavinenia páchatel'a, odôvodňujú záver, že závažnosť činu - procesne skutku je nepatrná a nenapĺňa intenzitu trestného činu - prečinu. V spojitosti s pohnútkou činu, kedy obžalovaný chcel len pomôcť vydaním dotknutej lekárskej správy v pátraní po poškodenej a maloletej dcére, považuje súd za významné, že v osobe obžalovaného ide o osobu, ktorá nemá absolútne žiadne sklony k protiprávnemu konaniu či už na trestnej alebo priestupkovej úrovni, keď z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný dosiaľ nebol trestaný a priestupkovo riešený bol iba jedenkrát. V prípade žalovaného skutku tak nešlo ani o prečin, a teda ani k žiadnemu vyvodzovaniu trestnej zodpovednosti, ktoré by v opačnom prípade mohlo mať zjavne nezmyselné negatívne dôsledky z hľadiska budúceho života obžalovaného a jeho doterajšej dlhoročnej praxe lekára v porovnaní s negatívnym rozmerom takého konania, akého sa v tomto prípade dopustil. Preto obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku v celom rozsahu oslobodil.

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie v neprospech obžalovaného okresný prokurátor, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 251.

Okresný prokurátor v odvolaní namieta záver okresného súdu o nižšej ako nepatrnej závažnosti skutku. Má za to, že druhovi ako nepovolanej osoby nemožno sprístupniť údaje o zdravotnom stave pacienta. Tento zákaz je absolútny a bez výnimiek. Takouto výnimkou nie je ani keď sa nepovolaná osoba odvoláva na policajné pátranie. Tento dôvod nemôže nijako ospravedlniť ani znížiť závažnosť konania obžalovaného. Ak lekárska správa bola potrebná pre účely vyhlásenia pátrania, bolo povinnosťou obžalovaného vydať ju polícii a nie druhovi poškodenej. Navyše, nie je zrejmé, ako mohla predmetná lekárska správa napomôcť pri pátraní po poškodenej, pretože obžalovaný je gynekológ a nedisponuje žiadnymi údajmi, ktoré by mohli byť pre pátranie po poškodenej relevantné. Údaje obsiahnuté v lekárskej správe nemohli žiadnym spôsobom viesť k urýchleniu pátrania. Závažnosť skutku obžalovaného

neznižuje ani to, že obžalovaný vydal správu druhovi poškodenej. Následkom činu bolo neoprávnené sprístupnenie citlivých osobných údajov o zdravotnom stave pacienta, ktorým má byť poskytovaná najvyššia ochrana. Obžalovaný tak zneužil svoje postavenie lekára, dokonca primára, na dosiahnutie neoprávnenej výhody pre svedka Ing. I.. Obžalovaný konal v priamom úmysle, čo jeho zavinenie zvyšuje. Obžalovaný nielenže svojim konaním porušil zákon, ale i morálne a etické princípy. Pre jeho blízky vzťah s rodinou poškodenej porušil povinnosť zachovávať mlčanlivosť o zdravotnom stave pacienta. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) a písm. d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora poukázal na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Obžaloba nepreukázala naplnenie materiálnej stránky trestného činu, pričom ani v podanom odvolaní sa uvedenú skutočnosť nepodarilo preukázať. Odvolanie považuje za nezrozumiteľné a nejasné, skutočnosti v ňom uvedené nevychádzajú z vykonaného dokazovania. Trvá na tom, že obžalovaný konal v úmysle pomôcť poškodenej, čo bolo potvrdené výpoveďami svedkov ako aj samotnej poškodenej, ktorá výslovne uviedla, že obžalovaný bol len vtiahnutý do hry jej druha a otca. Obžalovaný konal v dobrej viere, že poškodenej a jej maloletej dcére pomáha v čase ich nezvestnosti. Ďalej poukazuje na to, že predmetnú správu vydal blízkym osobám poškodenej, ktorý aj bez nej mali dostatok informácií o zdravotnom stave poškodenej a ktoré sa spolu s poškodenou dostavovali na jednotlivé lekárske vyšetrenia. Skutočnosti v lekárskej správe neboli pre druha a otca poškodenej neznámymi skutočnosťami. Obžalovaný nemal a ani nemohol mať vedomosť o tom, že v čase vydania správy poškodená dobrovoľne opustila spoločnú domácnosť. Pre krátkosť čase ani nemal možnosť si tieto skutočnosti zistiť a overiť, konal pohotovo s najlepším záujmom pomôcť poškodenej. Poukazuje tiež na to, že lekárska správa neobsahovala žiadne konkrétne osobné údaje poškodenej, ktorými by jej partner a otec nedisponovali. Odvolanie okresného prokurátora považuje za nedôvodné, navrhuje, aby ho odvolací súd zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 26.04.2022 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obhajkyne obžalovaného. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný a splnomocnenec poškodenej, na čo odvolací súd vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, odpisom z registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala na písomných dôvodoch odvolania. Napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a nesprávny. Obhajkyňa obžalovaného navrhla odvolanie okresného prokurátora zamietnuť ako nedôvodné, pridržala sa skutočností uvedených vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a vyhodnotenie dôkazov v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel odvolací súd k záveru, že ku skutku na podklade obžaloby skutočne došlo.

Podľa § 11 ods. 9 písm. f) zákona č. 576/2004 Z.z., pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti má každý právo za podmienok ustanovených zákonom za zachovanie mlčanlivosti o všetkých údajoch týkajúcich sa jeho zdravotného stavu, o skutočnostiach súvisiacich so zdravotným stavom, ak v prípadoch ustanovených osobitným predpisom nie je zdravotnícky pracovník zbavený tejto mlčanlivosti.

Podľa § 80 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z.z., zdravotnícky pracovník je povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom svojho povolania.

Údaje o zdravotnom stave osoby sa v zmysle § 13 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov považujú za tzv. osobitné kategórie osobných údajov. Podliehajú vyššej ochrane a prísnejším pravidlám spracovania. V zmysle zákona o ochrane osobných údajov sa pod pojmom osobné údaje myslia údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Údaje zo zdravotnej dokumentácie sa sprístupňujú osobám uvedeným v § 25 zákona č. 576/2004 Z.z., a to najmä osobe alebo jej zákonnému zástupcovi v celom rozsahu ako aj manželovi alebo manželke, dieťaťu alebo rodičovi alebo ich zákonnému zástupcovi po smrti tejto osoby, a to v celom rozsahu; ak takáto osoba nie je, osobe plnoletej, ktorá s ňou žila v čase smrti v domácnosti, blízkej osobe alebo ich zákonnému zástupcovi.

Obžalovaný ako ošetrojúci lekár poškodenej na požiadanie svedka I. a J. (vtedajšieho druhu poškodenej a otca poškodenej) týmto osobám sprístupnil a vydal lekársku správu obsahujúcu osobné údaje a údaje o zdravotnom stave poškodenej, hoci mal povinnosť zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, ktoré sa pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti ako lekár poškodenej dozvedel. Povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa vzťahovala nielen na informácie týkajúce sa zdravotného stavu poškodenej, ale aj o všetky ďalšie informácie umožňujúce stotožnenie osoby poškodenej. Povinnosť zachovávať mlčanlivosť pritom obžalovanému vyplývala z osobitného predpisu, a to zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a tiež zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, rovnako i z Etického kódexu zdravotného pracovníka. Obžalovaný sprístupnil a vydal lekársku správu o zdravotnom stave poškodenej osobám, ktoré na to v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z.z. neboli oprávnené. Poškodená pritom neudelila súhlas na spracovanie a sprístupnenie akýchkoľvek údajov týkajúcich sa jej zdravotného stavu, a obžalovaný takejto povinnosti nebol zbavený poškodenou či iným oprávneným orgánom.

Trestný čin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona je s poukazom na zavinenie a ustanovenú trestnú sadzbu prečinom. Objektívna stránka tohto trestného činu (prečinu) spočíva v porušení všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenej povinnosti, ktorého sa páchatel dopustí tým, že neoprávnené poskytne, sprístupní alebo zverejní a) osobné údaje o inom zhromaždené v súvislosti s výkonom verejnej moci alebo uplatňovaním ústavných práv osoby alebo b) osobné údaje o inom získané v súvislosti s výkonom svojho povolania, zamestnania alebo funkcie. (IVOR J., POLÁK P., ZÁHORA J.: Trestné právo hmotné. Osobitná časť 2. Bratislava: Wolters Kluwer, 2017. ISBN 978-80-8168-585-9.)

Objektom trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi je záujem na ochrane osobných údajov občanov pred neoprávneným nakladaním s nimi. Na spáchanie trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi Trestný zákon vyžaduje úmyselné konanie páchatel'a a zároveň neoprávnené poskytnutie, sprístupnenie alebo zverejnenie osobných údajov o inej osobe.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na ustanovenie § 8 Trestného zákona, podľa ktorého trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Pojmom znaky uvedené v tomto zákone sa rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy, ktoré tvoria tzv. skutkovú podstatu trestného činu. Znaky trestných činov uvedené v Trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto klasifikovaných skutkov (predvídanie možnosti vzniku), ako aj nevyhnutnosť podradiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Súhrn skutkových znakov jednotlivých skutkových podstat trestných činov odráža konkrétny skutok z hľadiska kvantity a kvality. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu. Okrem obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, hodnota, či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútky - motív) sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, a teda stupňa aspoň nepatrnej závažnosti skutku, ktorý je vyjadrený vo vyššie citovanom ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Materiálnym korektívom tak možno rozumieť objektívnu právnu kategóriu, prostredníctvom ktorej sa určuje závažnosť spáchaného trestného činu. Materiálny korektív zároveň predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Vyjadruje premisu, že jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty akéhokoľvek prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu tak má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania, t.j. otázke viny a trestu. (porovnaj uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 877/2016-20 zo dňa 13.12.2016)

Na posúdenie závažnosti určitého protispoločenského konania majú vplyv a závažnosť prečinu určujú nasledovné skutočnosti: a/ spôsob vykonania činu a jeho následky; b/ okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti - § 36 a § 37 Trestného zákona); c/ miera zavinenia a pohnútky páchatel'a. Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sa týkajú konania a následku (test objektívnej stránky) ako aj miery zavinenia v prípade pohnútky (t. j. subjektívnej stránky), pričom tieto kritériá sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. Uvedené kritériá pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale v ich súhrne bez toho, aby niektoré boli preceňované na úkor iných. Závažnosť niektorého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/72/2017 z 13. decembra 2017)

Mieru závažnosti (protiprávnosti) činu sa musí skúmať vždy, t.j. tak pri činoch ktoré vykazujú znaky prečinov, ako aj pri zločinoch a obzvlášť závažných zločinov. Ide o obligatórnu povinnosť súdu. Pri prečinoch sa však okrem toho musí vždy skúmať aj závažnosť prečinu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona. Odvolací súd konštatuje, že o nepatrnú závažnosť prečinu ide vtedy, ak viaceré kritériá, uvedené v § 10 ods. 2 Trestného zákona, ktoré tvoria jeden celok, a to spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, miera zavinenia a v neposlednom rade aj pohnútky páchatel'a, sú tak nepatrné, že odôvodňujú záver, že nejde o prečin. O takýto prípad išlo aj v tejto veci.

K takémuto posúdeniu správne pristúpil aj okresný súd, pričom dospel k záveru, že v danom prípade je namieste aplikovať uvedené ustanovenie a konanie obžalovaného, formálne vykazujúce znaky prečinu podľa § 374 Trestného zákona, z materiálneho hľadiska posúdiť ako konanie s menšou ako nepatrnou závažnosťou. S takýmto posúdením sa v plnej miere stotožňuje aj odvolací súd, keď dodáva, že v tomto prípade boli zistené také okolnosti spáchania skutku, ktoré závažnosť spáchania skutku významne znižovali.

Konanie obžalovaného samozrejme nie je možné zľahčovať a skutok právne aprobovať, avšak nemožno vyňať a opomenúť okolností za akých k vydaniu lekárskej správy obžalovaným došlo. Obžalovaný vydal lekársku správu poškodenej na naliehanie jej vtedajšieho druha - svedka Ing. L. I. a otca poškodenej - svedka L. J., ktorí ako dôvod dožadovania sa lekárskej správy uviedli nezvestnosť poškodenej a jej maloletej dcéry, ktorá bez vedomia svojho druha opustila spoločnú domácnosť. Opustenie spoločnej

domácnosti poškodenou a jej maloletou dcérou bez vedomia otca maloletej (druha poškodenej) vyhodnotili ako život ohrozujúcu situáciu, o čom svedčí aj ohlásenie nezvestnosti na príslušnom oddelení PZ. Obžalovaný z dôvodu časovej tiesne nemal možnosť overiť si skutočnosti tvrdené svedkami, v záujme ochrany života a zdravia konal tak, že lekársku správu pre účely zintenzívnenia pátrania po poškodenej a jej maloletej dcére svedkom vydal. Svedkovia napokon túto správu skutočne príslušným orgánom pátrania vydali. Obžalovaný nemal v úmysle privodiť poškodenej ujmu na jej osobnostných právach, okrem jej nezvestnosti nemohol mať vedomosť o tom, že v uvedenom čase prebiehalo medzi poškodenou a jej druhom konanie o úpravu práv a povinností rodičov k spoločnej maloletej dcére. Ujma na právach poškodenej tým, že by jej v konaní o úpravu práv a povinností rodičov k maloletemu dieťaťu privodil horšie postavenie a spochybnil by jej spôsobilosť o starostlivosť o maloleté dieťa nebola preukázaná.

Konanie obžalovaného spočívalo vo vydaní lekárskej správy, v ktorej okrem dlhodobej diagnózy - amenorea a osobných údajov (meno, priezvisko, rodné číslo poškodenej) neboli uvedené žiadne anamnestické a diagnostické údaje, diagnostické postupy, indikovaná liečba, či subjektívne nálezy poškodenej. V prípade lekárskej správy išlo skôr o konštatovanie možného vplyvu diagnózy na psychický stav poškodenej a odkaz na odborné vyšetrenie. Konanie obžalovaného nespočívalo v kontinuálnom, resp. opakovanom podávaní osobných údajov svedkom či iným tretím a zároveň cudzím osobám, sprístupnenie správy bolo viazané výsostne na nezvestnosť poškodenej a jej maloletej dcéry a následnú potrebu vyhlásenia pátrania. Obžalovaný nemal na sprístupnení údajov z lekárskej správy poškodenej žiaden osobný záujem, spoliehal sa na tvrdenia svedkov a situáciu vyhodnotil ako ohrozenie poškodenej a jej maloletej dcéry.

Významnou okolnosťou je tiež to, že hoci svedok - druh a otec poškodenej síce neboli oprávnenými osobami na sprístupnenie osobných údajov poškodenej, no o zdravotnom stave poškodenej mali vedomosť. Poškodenú sprevádzali na lekárske ošetrenia, zastupovali ju pri niektorých úkonoch, údaje, ktoré boli predmetnou lekárskou správou boli obom svedkom známe už pred sprístupnením takejto správy. Druh obžalovanej bol v rozhodnom čase blízkou osobou poškodenej (§ 116 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka), s ktorou niekoľko rokov pred opustením spoločnej domácnosti žili v druhovskom vzťahu, viedli spoločnú domácnosť a teda stupeň dôvernosti ich vzťahu bol vysoký. Svedok I. aj bez sprístupnenia správy mal dostatok informácií o zdravotnom stave poškodenej, pričom obdobné platí aj vo vzťahu k svedkovi J., ktorý na požiadanie samej poškodenej sprostredkoval lekárskej vyšetrenie u obžalovaného, ktorého sa napokon osobne zúčastnil spolu s ďalšími dvoma osobami.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že za svoju niekoľko desiatok ročnú prax sa totožného konania nedopustil, svoje povolanie vykonával svedomito, v záujme ochrany a prevencie zdravia pacientov. Jeho postoj k trestnému stíhaniu bol primeraný, skutok opísal v zhode s poškodenou a svedkami, konanie úmyselne nezľahčoval. Sama poškodená uviedla, že obžalovaný bol vtiahnutý do akejsi hry jej otca a druha, nemal vedomosť o vzťahu medzi poškodenou a jej druhom a tiež o prebiehajúcom súdnom konaní vo veci starostlivosti o spoločnú maloletú dcéru. Obžalovaný sa objektívne spoliehal na pravdivosť informácií podaných svedkami, vyslovil obavu o život a zdravie poškodenej a maloletej, pričom toto bol jediný dôvod, pre ktorý uvedenú lekársku správu vydal.

Práve pre všetky vyššie uvedené skutočnosti potom je potom záver o menšej ako nepatrnej závažnosti skutku obžalovaného dôvodný, vecne správy a v súlade so zisteným skutkovým stavom.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.